

idet det netop er den her foregaaede Forhandling, som jeg drager politiske Slutninger af.

Formanden: Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at de forskellige Paastande paa Overgang til Dagsordenen er af ren saglig Art; der er derfor ikke Anledning til de storpolitiske Drøftelser, som det ærede Medlem indlod sig paa.

L. Rasmussen (Vejle Amts 1ste Valgkreds): Jeg ønsker dog at gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) som Ordfører for Forespørgerne i Gaar gik saa vidt, at han bebrejdede Ministeriets Medlemmer, at de manglede Forstaaelse af den alvorlige Situation, hvorunder vi lever, fordi de ikke vilde forlade et Statsraadmøde for at gaa til et Møde i Industriforeningen (P. Th. Nielsen: Det er ganske urigtigt, det har jeg ikke bebrejdet Ministeriet!). Den højtærede Indenrigsminister erklærer: Jeg kunde ikke overvære Forhandlingerne paa det omtalte Møde, fordi der var Statsraad. Den ærede Ordfører svarer: Saa var Handelsministeren dér. Handelsministeren rejser sig saa og siger: Jeg var der heller ikke. Og Finansministeren kom ogsaa frem og erklærede: Jeg var der heller ikke. Den ærede Ordfører ved altsaa, at disse Ministre var til Statsraadmøde, og siger saa, at det forekommer ham, at det er en ringe Interesse, de viser, naar de baade bliver borte fra dette Møde og ikke sørger for at have en Repræsentant der. Saaledes vil den ærede Ordfører finde sine Udtalelser refererede i Rigsdagstidenden: at han bebrejdede Ministrene Mangel paa Interesse, efter at han havde faaet at vide, at der holdtes Statsraad. Naar Diskussionen føres paa dette Grundlag, gør det mig ondt, at den højtærede Formand mener, at der ikke ligger Politik bag ved denne Sag. Jeg mener, at man ikke kan undgaa ogsaa at dvæle ved den politiske Side af Sagen, thi det forekommer mig, at der netop ligger et stort Stykke Politik bag ved den, idet man agter at fastholde en Paastand paa Overgang til Dagsordenen, som Regeringen har meddelt, at den ikke kan modtage.

Jeg havde haabet, at det under de Forhold, hvorunder vi lever, skulde have været muligt at skabe en Slags politisk Vaabenhvile, i hvert Fald overfor Ministeriet. Jeg havde troet det muligt, saa alvorlig som Situationen er, at blive fri for disse Stormløb, som vi i de sidste Dage har set rettet mod Ministeriet. Man siger — det

er blevet nævnt under denne Forhandling, og det er blevet fremhævet i Pressen —, at Socialdemokraterne kan sagtens, for de har jo Hals- og Haandsret over Ministeriet, Ministeriet er jo, afhængigt som det er af Socialdemokraterne, nødt til at være dem følgagtigt i deres Politik. Jeg beder ærede Medlemmer om at læse de Protokoller angaaende Forhandlingerne i Prisreguleringskommissionen, som ligger paa deres Plads, og De vil se, at Indenrigsministeren adskillige Gange har undladt at følge Socialdemokraterne og har i dets Sted fulgt det ærede Medlem for Horsens Landkreds. Han har gjort det hver eneste Gang, dette ærede Medlem hørte til Flertallet i Kommissionen. Regeringen har ikke en eneste Gang fulgt Socialdemokraterne, undtagen hvor der stod et Flertal sammen med dem. Og naar det siges, at Regeringen fører en socialdemokratisk Politik, er det saa fejlagtigt, som tænkes kan. Netop disse Protokoller viser, at det er saa urigtigt som noget, at Regeringen har taget mere Hensyn til Socialdemokraterne end til andre. Men Socialdemokraterne støtter desuagtet Regeringen, fordi vi forstaa, hvor vanskelige Forhold vi lever under. Vi forstaa, at en Vaabenhvile er ikke blot ønskelig, men absolut nødvendig. Jeg havde, som sagt, troet det muligt, at ogsaa Venstre kunde have undt Ministeriet en Vaabenhvile under disse vanskelige Forhold. Det er dog virkelig saaledes, som det blev fremstillet af den højtærede Indenrigsminister, at vort Stats-skip sejler i et Farvand, som er ganske ukendt, som ikke er kortlagt, men som er fuldt af Skær. Det er Regeringen, der staar for Statsskibets Styre, og sejler det fejl, gaar det ud over os alle, som er om Bord paa dette Skib. Selv om man ikke mener at kunne have Tillid til denne Regering, kunde man dog lade Vaabnene hvile. Jeg tror ikke, det vilde have været muligt for en eneste Regering at komme igennem saadanne Forhold uden at begaa Fejlgreb.

Kunde man da ikke, naar Forholdene er saa vanskelige, lade Vaabnene hvile? Jeg forstaa, at det er umuligt. Jeg forstaa, at naar Partiets Formand i hvert eneste Nummer af sit Blad, efterfulgt af hele Venstrepressen, skriver Artikler mod Regeringen, er det ikke muligt at faa en Vaabenhvile tilvejebragt, for selve Chefen ønsker det ikke. Nu vel, saa er der ikke andet for, end at Socialdemokraterne fylker sig saa meget tættere om Regeringen. Vi maa sige, at i det mindste saa længe disse Forhold staar paa, kan Regeringen gøre Regning paa vor fulde og udelte Tilslut-